
HARLEQUIN
HISTORICKÁ ROMANCE
DIANE
GASTONOVÁ
Vynucený sňatek

Diane Gastonová

VYNUCENÝ SŇATEK

Překlad

Helena Volná

Milá čtenářko,

podzimní čas převzal vládu nad počasím, a to je ta pravá doba na to věnovat se četbě a něčemu vlídnému, co do našeho života vnese pohodu a potěšení. A protože se mé příběhy stále věnují jednomu a témuž tématu, dovolte mi citovat z knihy Umění provdati se od Paola Mantegazzy, jež vyšla v nakladatelství F. Šimáčka v Praze v roce 1902. V jejím úvodu se píše:

Příliš nedočkavým,

Příliš mnoho žádajícím,

Příliš důvěřivým, které myslí, že k manželskému štěstí postačí mnoho peněz neb titul,

Příliš poetickým, které myslí, že k manželství postačí láska,

Věnuji tuto novou knihu,

Aby všechny poznaly, že manželství třeba může nám poskytnouti největší štěstí, jest spolu nejnestálejší ze všech kombinací chemických; nejjemnějším, nejspletitějším a nejkřehčím ze všech mechanismů.

A tento moudrý úvod je po století a čtvrt stále aktuální a stále platný i pro dnešní generace žen. I mé listopadové příběhy: Královna Nilu *a* Vynucený sňatek *to dosvědčují, můžete se o tom sama přesvědčit.*

Přeju Vám, abyste si četbu krásně užila.

S láskou
Váš Harlequin

Diane Gastonová

VYNUCENÝ SŇATEK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Compromised with Her Forbidden Viscount

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2024

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2024 by Diane Perkins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
CZ: harpercollins.cz | **FB:** @harpercollinscesko | **IG:** @harpercollinscz

ISBN: 978-83-291-3233-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3234-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3235-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Vauxhallské zahrady
Červen 1817

Vikomt Willburgh se v záři tisíců lamp rozvěšených na stromech zahrad proplétal mezi pastýřkami, harlekýny, římskými bohy a bohyněmi, bývalými králi a královnami, duchovními a ďábly a mezi dominy ve všemožných barvách. Maškarního veselí se mohl zúčastnit každý, kdo zaplatil šilink, a bylo nemožné rozeznat sluhu od šlechtice či od kapsáře.

Willovi společníci, jimž chyběla fantazie stejně jako Willovi a většině přítomných pánů, se bohužel přestrojili za černá domina s bílými maskami. Dva z nich se mu ztratili v hájku v davu tanečníků a Will už se vzdal naděje, že je najde.

Proč, kčertu, vůbec s touto eskapádou souhlasil? Výstřední maškarní hry ve Vauxhallu ani v nejmenším neodpovídaly jeho povaze. Zahrady představovaly pouhou iluzi a dekadenci, ale skutečný život, to byla náročná práce a velká odpovědnost.

Přesto zde však bylo mnohé ke zhlédnutí. Vodopád, provazochodci, čínský chrám. Dokonce mohl na vzdáleném konci zahrad vyhledat poustevníka. Nic z toho ho však příliš nelákalo. Nepřestával přemýšlet o státních záležitostech, zejména poté, co princ

regent doporučil lordům pokračovat v jejich pobuřujících krocích. Měl by parlament schválit pozastavení zákona habeas corpus? V celém království docházelo k nepokojům, ale nedalo se právě toto očekávat? Cena chleba rychle stoupala. Lidé hladověli. Neměli by lordi učinit něco, aby je nakrmili, místo aby jim odebrali jejich práva?

K podobným úvahám se slavnostní hudba a veselí davů nijak nehodily. Will si razil cestu k poněkud méně hlučné hlavní promenádě, ale skupinka opilců, kterou minul, ho podráždila ještě víc. Možná by ho upokojila návštěva poustevny. Spoře osvětlená vedlejší procházková cesta by mohla být přinejmenším klidnější. Dnes byla ještě temnější, protože měsíc a hvězdy zahalily mraky a vzduch ztěžkl blížícím se deštěm.

Lucerny na stromech lemující cestu řídly stejně jako procházející se lidé, většinou dvojice, které nejspíš pro svá dostaveníčka vyhledávaly skrytá zákoutí. Will pocítil záchvěv závisti. Nikdy neměl na flirtování a letmé známosti čas a na rozdíl od svých přátel nakonec dospěl k závěru, že krátké milostné aférky v něm zanechávají pouze pocit prázdnoty.

Měl by se vrátit. Najít si člun, který ho převeze přes řeku. Vyhnout se dešti.

Málem už se obrátil k odchodu, když náhle zjistil, že na cestě osaměl. Vtom kus před ním vyskočila ze stromoví nějaká žena. Následoval ji muž, který ji chytil. Žena vykřikla a snažila se muži vytrhnout, ale ten jí zakryl dlaní ústa a vlekl ji zpět mezi tmavé stromy. Vauxhall nebyl jen místem zábavy a veselí, vždy tam číhalo i jisté nebezpečí.

Will se rozběhl a vrhl se do tmy tam, kde dvojice zmizela. Spatřil muže, jak táhne ženu do altánku určenému k důvěrné schůzce či soukromé večeři milenců. Will na muže zaútočil, oběma rukama mu

stiskl krk a začal ho škrtit. Muž, rovněž oblečený do kostýmu domina se škraboškou na obličeji, svou oběť okamžitě pustil. Žena klesla na zem. Rána pěstí do obličeje a kopanec do slabin přiměly násilníka, aby se otočil a beze slova vzal nohy na ramena.

Will se obrátil a natáhl ruku, aby ženě pomohl vstát.

„Jste zraněná?“ zeptal se jí.

„Jen trochu otřesená. Jinak jsem v pořádku.“

Pohlédla na sebe a zaúpěla.

„Proboha!“

Roztržený živůtek šatů odhaloval její korzet a spodní košilku. Ruce jí vystřelily k hrudi.

„Pojďme do altánku,“ navrhl Will. „Tam vás můžeme upravit.“

Světlo lampy umožnilo Willovi zjistit, že žena má na sobě červený plášť s kapucí, jednoduché modré bavlněné šaty a přes ně šatovou zástěru. Tedy to, co ze zástěry zbylo. Zástěra i šaty byly na rameni roztržené a nyní si je žena rukou přidržovala na místě. Oči měla překvapivě světle hnědé, světlejší než vlasy, a když na ně dopadlo světlo lucerny, dostaly teple hnědou barvu s nádechem zlata. Nosila je rozpuštěné, jako by byla dívkou, nikoli dospělou ženou. Kolik jí bylo let? Stále měla na obličeji škrabošku; mohla být kýmkoli. Služebnou, prodavačkou, dokonce prostitutkou, ačkoli typická nevěstka by jistě byla povolnější.

V altánku stála pohovka a stůl s lampou, lahví vína a se dvěma sklenicemi, zjevně připravenými předem.

Žena – dívka? – se od něj odvrátila.

„Já… omlouvám se, že jsem vám hned nepoděkovala, pane. Neumím si představit, co bych dělala, kdybyste mi nepomohl.“

Will si uměl moc dobře představit, jaké s ní měl onen muž úmysly. Soustředil se však na praktické věci.

„Máte s sebou nějaké špendlíky? Abyste si mohla šaty přichytit na místo?“

„Ano, mám.“

Stále k němu byla otočená zády. Pustila roztrženou látku a lehce si nadzvedla sukni, aby vytáhla několik špendlíků schovaných ve spodničce. Začala si připínat živůtek.

„Kdybych jen na sebe mohla vidět…“

„Obraťte se,“ řekl Will. „Pomohu vám.“

Obratně se upravila a Willovi jen stačilo látku uhlazovat, aby vypadala, jako by byla sešita. Stál blízko ní, tak blízko, že cítil teplo jejího dechu a její vůni: levanduli a mátu a závan letního slunečného dne. Jednou věcí si byl jist: byla to žena, nikoli mladá dívka. Už dlouho se neocitl v tak bezprostřední blízkosti nějaké ženy a rozhodně ne v tak důvěrné situaci.

„Jak to, že si umíte sešpendlit šaty?“ otázal se trochu zadýchaně.

„Mám mladší sestřenici.“

Ta proklatá škraboška. Ztěžovala dýchání, a dokonce i vidění. Will si ji s podrážděným odfrknutím sejmul.

Žena od něj uskočila.

„Vy!“

Willa to zaskočilo. „Vy mě znáte?“

Hlas se jí roztřásl. „Ach, ano. Znám vás, lorde Willburghu.“

Odložila i svou masku.

„Kčertu…“ Will na ni zíral. Ne. Nebyl to žádný čert.

„Dormanová.“ Jako by při vyslovení toho jména pozřel jed. „Dormanová, jejíž otec zabil mého otce!“

Naježila se. „*Váš* otec zabil *mého* otce! Byl to váš otec, kdo vyzval mého otce na souboj.“

„A byl to *váš* otec, kdo svedl mou matku,“ odsekl Will.

Povytáhla obočí. „Vážně?“

Nepřátelství obou rodin začalo dávno před smrtí Willova otce. Dormanovi se nenáviděli s Willburghovými celé desítky let, údajně kvůli sporům o vlastnictví půdy. Nesváry se ve skutečnosti táhly po tři generace od chvíle, kdy Willův prapradědeček a jeho vrstevník lord Dorman soupeřili o tutéž ženu, ženu, která se stala Willovou praprababičkou. Po této události se nepřátelství obou rodin kvůli sporným pozemkům rozhořelo naplno. Přiživily ho další romantičtější rozepře, a sice milostná aféra Willova pradědečka s další lady Dormanovou, a nakonec pro Willa nejtragičtější konflikt, v němž Willovu matku záměrně svedl nezdárný bratr současného lorda Dormana. Willův otec tohoto mladšího Dormana vyzval na osudný souboj, v němž oba zemřeli.

Tento souboj, k němuž došlo před deseti roky, obrátil Willovi život vzhůru nohama. V sedmnácti letech nečekaně zdědil titul a veškerou odpovědnost. Skandál ve svých důsledcích zasáhl celou rodinu, Willův život bezstarostného mladíka skončil a od té doby neznal nic jiného než povinnost. Povinnost. Povinnost.

Pohled na mladou Dormanovou mu to vše opět oživil. Jeho žal. Veškerou jeho zlost.

Zatvářila se vyděšeně a o krok od něj ustoupila.

Obvykle nepřipustil, aby dal své prudké emoce najevo.

„Nebojte se. Nechystám se vás zabít.“

„Tak k čemu se chystáte?“ otázala se tiše.

Will se zhluboka nadechl a pomalu vydechl.

„Dokončím opravu vašich šatů a doprovodím vás zpět, kde máte být, ať už je to kdekoli.“

Will potlačil své pocity a posledními špendlíky jí přichytil její šatovou zástěru. Při tom se od něj odtáhla co nejdál. I ve svém hněvu Will stále vnímal kouzlo její přítomnosti.

Ustoupil o krok. „Mělo by to obstát, zvlášť když to nikdo nebude prohlížet zblízka."

Bez dalšího slova zamířil ke dveřím a položil ruku na kliku. Následovala ho. Když dveře otevřel, oblohu rozčísl blesk a po něm zahřmělo a spustil se liják.

Proklatě! Zavřel dveře. „Počkáme, až bouřka přejde. Se štěstím to nebude trvat dlouho."

Pokynul hlavou k pohovce. „Můžete se zatím posadit."

Váhala, tvářila se ostražitě. Ačkoli byla nepopiratelně nesmírně půvabná, nemusela se od něj ničeho bát. Will netoužil po ničem jiném, než se jí co nejrychleji zbavit.

Sedla si na jen kraj pohovky, jako by se chystala vmžiku vyskočit a uprchnout.

Will přistoupil ke stolu a nalil si sklenku vína. „Přála byste si trochu vína?"

Opět zaváhala, pak však mlčky natáhla ruku. Will jí podal sklenku a ustoupil do rohu, aby se mohl opřít o stěnu.

V duchu bojoval se svými pocity. Znovu si vybavil, jak se tryskem hnal na místo souboje, aby mu zabránil, ale dorazil právě ve chvíli, kdy uslyšel hlasité výstřely a spatřil kouř z hlavní pistolí. Pak oba muži klesli k zemi. Spěchal ke svému otci. Z hrudi se mu valila krev a dýchal přerývaně.

„Nyní je to tvá… povinnost," zasípal, oči se mu zakalily a tělo ochablo.

Will do sebe obrátil sklenku a nalil si další víno. Otec ho často upozorňoval, že z něj jednou bude vikomt a jako jeho otec ho na to musí připravit. Nikdy však na to neměl čas.

Nikdy si na to nenašel čas. Místo toho zbytečně a pošetile zemřel a Will se musel v sedmnácti letech naučit všemu sám.

Prudký déšť bušil do střechy altánu a hřmění

neustávalo. Will se na tyto zvuky soustředil, dokud ho víno a bouře neupokojily a nevrátily mu zdánlivý klid. Pohlédl na Dormanovou, která upíjela víno a uhlazovala si vlasy.

„Vlasy máte upravené," podotkl a přerušil tím ticho. Znovu si připomněl, jak je obdivoval.

Složila si ruce v klíně.

„Tak kdo máte být?" zeptal se a kývl směrem k jejímu kostýmu.

Pohlédla ně něj. „Červená karkulka."

Zasmál se. „A málem vás chytil vlk."

Narovnala se. „Anebo jste možná vy ten vlk v přestrojení."

„Nejsem ani vlk. Ani vaše babička."

Nalil si zbytek vína.

Nesouhlasně našpulila rty.

Nesouhlasí s jeho pitím a obviňuje ho, že je zlý vlk?

Kdo si myslí, že je?

Správně. Je Dormanová.

Vrhl na ni vzpurný podhled. „Co jste, kčertu, dělala sama ve Vauxhallu? Zahrávala jste si s nebezpečím."

„Nebyla jsem sama," odsekla. „Byla jsem se svou sestřenkou, která potkala… dva své známé džentlmeny. Pak jsme se rozdělily."

Nyní byla řada na něm, aby dal najevo nesouhlas. „Dvě mladé dámy bez doprovodu?"

Uhnula pohledem. „Já byla ten doprovod."

Will se zasmál. „To byl ale pošetilý plán, že ano? Jako dvě ovce na porážku. Troufám si říct, že ve Vauxhallu se potuluje víc než jen jeden vlk."

Konečně mu zpříma pohlédla do očí. „Nepochybně jsem jako gardedáma selhala."

„Nepochybně," souhlasil Will a napil se vína. „Často si se sestřenkou vyrazíte do Vauxhallu samy?"

„Nebyly jsme samy. Šli s námi lord a lady

Dormanovi a také Lucius. Budou mít obavy, kde jsem. A vážně musím najít Violet."

„Nelze důvěřovat *známým džentlmenům*, že ji ochrání?" zeptal se Will uštěpačně.

Anna se opět napila. Rozhodně právě *Willburghovi* neprozradí, že ji Violet lstí přiměla, aby se sešly s panem Raskinem, nejznámějším flamendrem společenské sezóny, a s jeho odporným přítelem, který se ji pokusil odvléct.

Kde byla Violet? V podobném altánku s Raskinem? Pokud ano, jistě ji nebylo třeba nutit násilím, aby tam s ním šla. Anna odpovídala za to, že Violet neprovede žádnou hloupost. Lord a lady Dormanovi na ni v tom směru spoléhali a Violetino pošetilé chování jí budou dávat za vinu.

Will přerušil její úvahy. „A kde byl váš bratranec Lucius, když jste se vy, dvě mladé dámy, sešly ve Vauxhallu s těmi *známými džentlmeny*?" zeptal se jí ironicky.

Jak Anna věděla, Lucius a Willburgh byli spolužáci na Etonu a také krátce na univerzitě v Oxfordu. Až do onoho souboje. Lucius se pak vrátil do Oxfordu, Willburgh nikoli.

„Já jsem se s žádnými džentlmeny nescházela!" vybuchla. „Lucius…"

Počkat. Proč by mu měla vyprávět, co se stalo?

Opovržlivě se usmál. „Nechte mě hádat. Lucius vás při první vhodné příležitosti opustil."

„On nás *neopustil*."

Ačkoli Lucius zmizel v davu ihned poté, co byli z dohledu lorda Dormana a jeho manželky. Anna měla trvat na tom, aby všichni zůstali pohromadě, jak Dormanovi předpokládali, ale poslechli by ji Violet s Luciem? Pravděpodobně měli celou dobu v plánu se co nejdříve vytratit, aniž by je trápilo, že

ji samotnou ponechají bez ochrany. Opět pocítila známou bolest, bolest, že je na světě sama a nepatří nikam a k nikomu. Téměř jako by slyšela slova svého otce, Bertrama Dormana, svého milovaného papá, která vyslovil po smrti její matky.

A nyní jsme jen ty a já. A já tě nikdy neopustím.

Kvůli Willburghovu otci to byl slib, který tatínek nemohl dodržet. V očích ji začaly pálit slzy. Tolik ho milovala. I když to nebyl její vlastní otec, byl to jediný otec, kterého znala. Její matka se na smrtelném loži přiznala, že jejím skutečným otcem byl důstojník z armády Východoindické společnosti, který byl zabit, když se narodila. Necelý rok poté se její matka provdala za Bertrama Dormana, jenž se tak stal jejím jediným otcem, na kterého si pamatovala. Zbožňovala ho a on ji miloval nade vše.

Anna zamrkala, aby potlačila pláč. Měla štěstí, že se Dormanovi stali jejími poručníky a dovolili jí, aby žila u nich. Jinak by skončila v sirotčinci. Což jí neopomněli často připomínat.

Pokradmu pohlédla na muže, který ji zachránil. Nenuceně se opíral o stěnu s nohama a rukama zkříženýma. Byl vyšší a svalnatější, než si myslela, ale popravdě ho nikdy neviděla zblízka. Ovanula ji jeho vůně bergamotu a santalového dřeva, kterou poprvé ucítila, když jí pomáhal s roztrženými šaty. Měl jemné ruce, i když nepochybovala o jeho síle. Předvedl ji, když snadno zahnal na útěk jejího útočníka. Ale když se pak rozzlobil, trochu ji vystrašil.

Dormanovi ho kvůli tomu hloupému sporu nesnášeli stejně jako všechny ostatní z jeho rodiny, takže se s ním Anna nikdy osobně nesetkala. Občas ho kradmo pozorovala ve městě a zahlédla ho na několika plesech během společenské sezóny, ale vyhýbala se mu obloukem. Lucius s Willburghem chodil do školy a možná odtud pramenilo jeho hluboké pohrdání

vůči němu, Anna ho však nenáviděla, protože *jeho* otec zabil jejího milovaného tatínka. Pochopitelně, že tento muž za to nemohl. Tehdy to byl pouhý mladíček. Jeho tvář se však stala terčem jejího hněvu.

V tu chvíli Willburgh sklonil hlavu, jako by předstíral, že tam Anna vůbec není. To její zlost rozhodně nezmírnilo. Naopak ji ještě víc rozzlobila myšlenka, že je pro všechny jen bezvýznamnou a neviditelnou osobou. Musí ho přimět, aby ji vzal na vědomí.

„Kam jste měl namířeno, když vás… můj problém zdržel? Narušila jsem vám nějaké důležité plány? Nebo jste se jen tak procházel po vedlejší cestě a hledal nějakou dámu v nesnázích?“

Anebo se chtěl sejít s nějakou dámou v podobném altánku?

Prudce zvedl hlavu, jako by na její přítomnost skutečně zapomněl. „Chtěl jsem navštívit poustevníka.“

„Sám?“ Anna pozvedla obočí.

Zpříma na ni pohlédl. „Stejně jako ten poustevník jsem hledal únik před davy a hlukem.“

Anna rovněž nesnášela davy a hluk. Popravdě nebyla příliš nadšená ani z Londýna, ani z radovánek společenské sezóny. Fakt, že ji bouře uvěznila uvnitř altánku, by jí za běžných okolností vyhovovala.

„Vám se ve Vauxhallu nelíbí?“ zeptala se opatrně.

„Ne,“ odpověděl.

„Tak proč jste sem přišel?“

Pokrčil rameny. „Přemluvili mě.“

„Vážně?“ otázala se a do hlasu se jí vloudil nedůvěřivý tón. Jako by se muž jako on nechal někdy přemluvit k něčemu, co by nechtěl udělat. Možná ho odmítla jeho společnice, ačkoli tato možnost se k němu jaksi nehodila.

Změnil postoj a udělal krok směrem k ní. „Stejně jako vy jsem své společníky ztratil.“

Pochybovala, že by se mu ztratili úmyslně, tak jako jí.

Suše se zasmál. „Třeba to byl osud. Abych vás mohl zachránit a uvízl zde."

Sklopila oči. „Jsem vám vděčná."

Když znovu zvedla hlavu a jejich pohledy se setkaly, ani jeden z nich neodvrátil zrak. Pak se však Willburgh nadechl, přistoupil k oknu a vyhlédl ven.

„Myslím, že už přestalo pršet. Doprovodím vás zpět."

Vstala a zahalila se do červeného pláště. S nasazením svých škrabošek se nezdržovali. Společně došli ke dveřím, přičemž se dotkli ramenem jeden druhého.

Willburgh stiskl kliku a otevřel dveře.

A za nimi stáli Lucius a lord Dorman, oba také bez masek.

„Willburgh!"

Lucius uskočil zpět, jako by dostal ránu do hrudi. Rychle se vzpamatoval, znovu se naklonil dovnitř a ostře pohlédl na Annu.

„Ty jsi s *ním*? S *ním*? Že se za sebe nestydíš! S *ním*!"

DRUHÁ KAPITOLA

Luciova slova zasáhla Annu jako bodnutí nožem.

„Podívej, Lucie…“ začal Willburgh.

Lord Dorman ho však přerušil. „Vysmíváš se nám, Anno? Znevažuješ vše, co jsme pro tebe udělali? Ze všech právě ty se s *tímhle* chováš jako poběhlice?“

„Ale ona…“ začal znovu Willburgh, jenže lord Dorman mu znovu skočil do řeči.

„Pojďme, Lucie,“ nařídil. „Vraťme se. Nad ní si tímto myji ruce.“

Oba se otočili a kvapně odcházeli. Anna na ně nevěřícně zírala.

„Pospěšte si,“ vybídl ji Willburgh, ale byla tak ohromená, že stála na místě bez hnutí, jako by zkameněla. Popadl ji za paži a vystrčil ji ze dveří.

„Není to tak, jak to vypadá,“ volal za Luciem a jeho otcem. „Musíte mě vyslechnout!“

Pustil se rychle za oběma muži a Anna s ním sotva držela krok. Lucius s otcem chvátali tak, až za nimi vlály pláště, ale ani se neobtěžovali otočit. Willburgh s Annou je dostihli teprve na křižovatce s hlavní promenádou.

Willburgh Annu pustil a chytil za paži Lucia. „A nyní mě budeš poslouchat!“

Lucius mu ruku setřásl. „Poslouchat? Přistihli jsme tě v kompromitující situaci! Co k tomu dodat?

Myslíš, že nevíme, co jste spolu dělali?“ Zasmál se. „Myslel jsem si, že máš alespoň svou hrdost jako tvůj otec. Zjevně jsi ale po své matce…“

„To je hrozné…“ přerušila ho Anna, zděšená, že něco podobného dokáže Lucius nahlas vyslovit.

V doslechu bylo několik dalších lidí v kostýmech, kteří se zastavili a se zájmem sledovali toto divadlo, jehož aktéři byli snadno k poznání, protože si zapomněli nasadit své masky.

Willburgh pohlédl na přihlížející a pak se podíval na Lucia a jeho otce. „Dávejte si pozor. Pojďme si o tom promluvit někde v soukromí.“

„Můžete nás následovat do našeho altánku,“ navrhl lord Dorman.

Cesta je vedla kolem prvního triumfálního oblouku a pak k velkému tureckému stanu. Altán Dormanových byl přímo naproti němu.

Když se k němu blížili, lady Dormanová v napudrované paruce a šatech podle módy předchozího století, vstala.

„Vidím, že jste ji našli.“

Vypadala stejně pobouřeně jako Lucius a její manžel. Zjevně se k ní i za tu krátkou chvíli už doneslo, co se stalo. Střelila pohledem k Anně. „Tajná schůzka s nepřítelem. Jak jen jsi mohla, Anno? Po tom všem, co jsme pro tebe udělali!“

„Nebyla to žádná…“ řekl Willburgh, ale opět mu nebylo dopřáno, aby větu dokončil.

Lucius se proti němu postavil a zvolal: „Od tebe nebudeme poslouchat žádné výmluvy, ty ničemo!“

Lucius měl na době kostým červeného domina s černým lemováním. Jeho rudý plášť se však nepodobal Annině pláštěnce, spíš v něm připomínal obrázek ďábla, který Anna kdysi zahlédla v Humphreyho tiskařské dílně. Lord Dorman si podobně jako manželka oblékl šaty ve stylu uplynulého století: na

hlavně měl napudrovanou paruku a na sobě barevný hedvábný kabátec a kalhoty ke kolenům.

V tu chvíli se objevila Violet a těsně za ní pan Raskin.

„Právě jsme o tom slyšeli." I ona se otočila k Anně. „To proto jsi utekla a nechala mě samotnou?"

Anna úžasem zalapala po dechu.

„Violet!"

Violet upřela pohled na Raskina. „Vůbec nevím, co bych si počala, kdyby mě nenašel drahý pan Raskin!"

Raskin se uklonil. „Bylo mi ctí, o tom vás mohu ujistit."

Nikdo se jich nezeptal, kde vlastně Violet byla.

Anna jednoho po druhém přejela očima. Věděla, že pro ně nic neznamená s výjimkou situací, kdy pro ně mohla být užitečná. Například jako gardedáma lady Dormanové nebo Violet. Jako někdo, kdo jim vyzvedává nebo nosí balíčky. Myslela si však, že jí alespoň vyslechnou. Myslela si, že ji znají natolik, aby věděli, že si nelibuje v tajných schůzkách.

Lord Dorman zvýšil hlas. „Nemůžeme tolerovat laškování s tímto… s tímto úhlavním nepřítelem! Je to neodpustitelné po tom všem, co jsme pro tebe udělali." Mnul si ruce. „Opakuji, že si nad tebou myji ruce."

Willburgh rovněž zvýšil hlas. „Žádám, abyste mě konečně vyslechli. Mýlíte se…"

Lord Dorman zrudl hněvem. „Na žádné vaše žádosti nedbám, pane! Jděte mi z cesty."

Odstrčil Willburgha a pokynul ostatním. „Odcházíme. Ihned."

Minuli Annu a ostentativně na ni ani jeden z nich nepohlédl.

I když stála nehnutě na místě, lord Dorman se k ní obrátil.

„Ty s námi jít nesmíš. V našem domě už nejsi vítána."

Otočil se pouze pan Raskin, jemuž se ve tváři mihl zlomyslný úšklebek. Ostatní odešli bez jediného slova či pohledu.

Konečně se Anna zmohla na slovo. „Výborně. Co mám teď dělat?"

„K čertu s nimi," ozvalo se vedle ní. „K čertu s nimi se všemi. S Dormanovými."

Willburgh. Úplně na něj zapomněla. On byl tím důvodem, proč ji její rodina tak nemilosrdně zavrhla. Kdyby ji přistihli s Raskinovým přítelem a byla skutečně zneuctěna, jistě by tak nezuřili.

„Promiňte mi, že jsem klel," zamumlal. „Zapomněl jsem, že jste také Dormanová."

Užívala otčímovo jméno, ale rozhodně nebyla Dormanová.

Uhnula pohledem. Její složitá situace na ni teprve nyní začala doléhat.

„Co mám dělat?"

Přistoupil k ní a pohlédl jí do očí. „Nemáte… nemáte nějakou přítelkyni, ke které bych vás mohl odvézt? Někoho, kdo by vám pomohl?"

Přítelkyni? Anna neměla příležitost se s někým spřátelit. Znala jen přátele Lucia a Violet, ale ani ve snu by ji nenapadlo někoho z nich požádat o pomoc.

„Nemám nikoho," odpověděla a bezmocně se zasmála. „A také nemám peníze. Vše, co mi patří, má u sebe lord Dorman."

„Peníze vám mohu poskytnout," odpověděl.

Kolem nich prošel džentlmen v masce harlekýna. Ušklíbl se.

„To jsi ale v pěkné kaši, co? Lepší ty než já."

„Ztrať se!" usadil ho Willburgh.

„Někdo, koho znáte?" otázala se.

Pokrčil rameny. „Možná. Má štěstí, že má škrabošku."

Lidé, kteří je míjeli, zpomalovali. Zjevně mluvili o nich. Anna se vždy obávala, že terčem podobných pomluv a pohrdání se jednou stane Violet. Nikdy by ji nenapadlo, že se to přihodí jí samotné.

„Měli bychom odejít," řekl Willburgh. „Tohoto místa už mám plné zuby."

Vyšli z altánku a zamířili k hlavnímu vchodu. Když procházeli kolem pódia, kde vyhrával orchestr, zpěvák zvučným tenorem začal zpívat:

Pán pravil své paní,
dřív, než vyjel z vrat,
zlovolného bubáka,
hleď se varovat…

Willburgh navrhl: „Najmeme si drožku, aby nás odvezla přes Vauxhallský most."

Vauxhallský most byl otevřen v minulém roce, jinak by museli přes Temži přeplout na člunu. U vchodu do parku Willburgh poslal sluhu, aby jim přivezl kočár.

Anna jeho plán neznala. Měl v úmyslu vysadit ji někde v Mayfairu a nechat ji, ať si poradí sama? Bála se ho zeptat.

Jako by jí četl myšlenky, řekl: „Myslím, že bych vás mohl vzít do nějakého hotelu."

„Do hotelu? Ano," odpověděla bez valného nadšení. Alespoň bude mít kde přespat jednu noc.

Když před nimi zastavila drožka, Will křikl na drožkáře: „Odvezte nás do hotelu Pulteney."

Kočí významně pozvedl obočí a s úšklebkem odpověděl: „Jak ráčíte, mylorde. Do Pulteney."

Co si ten chlap myslí? Pulteney byl velice slušný hotel. Natolik slušný, že se v něm před několika léty

ubytoval ruský car se svou sestrou. Byl-li dost důstojný pro ně, měl by být i dost důstojný pro Dormanovou.

Při vozkově poznámce slečna Dormanová zrudla. Zjevně jeho reakci pochopila přesně.

Will jí pomohl nastoupit a sám se posadil se na sedátko proti směru jízdy. Měl ještě horší náladu než předtím. Ihned si uvědomil, že do hotelu ji nemůže odvézt. Po tom představení, které Dormanovi předvedli ve Vauxhallu, už ve městě nepochybně kolovalo spoustu drbů a spekulací. Kdyby ji přivezl do hotelu v tuto noční hodinu a v kostýmu, který měla na sobě, nezhoršil by celou situaci ještě víc? Nepotvrdil by tak, že se stalo to, co si mysleli Dormanovi? A čemu by pak uvěřili i všichni ostatní?

„Slečno Dormanová, nemyslím si, že je moudré odvézt vás do hotelu. Řeknu drožkáři, ať nás zaveze do mého domu, který mám ve městě."

Vyděšeně vytřeštila oči. „Do vašeho městského domu?"

„Pobývá v něm má matka. Takže z toho nikdo nemůže vyvodit něco, co není pravda."

Jeho matka zajisté nebude dělat unáhlené závěry. Ví, že Dormanová je tou poslední ženou na světě, s níž by byl přistižen o samotě. Ačkoli přesně to se stalo. Byli spolu přistiženi o samotě, bez gardedámy, ve Vauxhallu v jednom z altánků určených pro „důvěrné schůzky".

Kradmo pohlédl na slečnu Dormanovou, která bezmyšlenkovitě zírala okénkem do tmy. Obdivoval ji, že nezačala hystericky křičet nebo plakat, i když na obojí by nyní měla plné právo. Od chvíle, kdy byli objeveni, téměř nepromluvila, ale Will věděl, že ji Dormanovi hluboce ranili. Obvinili ji, aniž by ji vyslechli. Zavrhli ji. Opustili ji. Vnímal, jaký pocit osamělosti v ní vyvolali. Když zemřel jeho otec, také

se cítil velice osaměle, i když měl kolem sebe rodinu a přátele. V postavení vikomta se však ocitl sám a nikdo s ním jeho břímě nemohl sdílet.

Otevřel okénko, aby dal vozkovi pokyn, že je má namísto do hotelu odvézt do Park Street.

Cestou do Willova městského domu ani jeden z nich nepromluvil. Když drožka zastavila, Will Anně pomohl vystoupit a zaplatil. Drožka se pak s rachocením rozjela pryč a Will doufal, že se nikdo ze sousedů nevzbudí, aby ho sledoval, jak Annu vede do svého domu.

Majordom Bailey vyskočil ze své židle v hale.

„Mylorde, odpusťte, musel jsem si jen na okamžik zdřímnout."

Překvapeně téměř zakopl, když spatřil slečnu Dormanovou, která ve svém kostýmu Červené karkulky vypadala úchvatně.

„Nemusel jste zůstávat vzhůru, Bailey," řekl Will. „Ale jsem rád, že jste zůstal. Toto je slečna Dormanová."

„Slečna Dormanová?" Majordom vypadal ještě zmateněji. Jako všichni sloužící i Bailey věděl, že Dormanovi a Willburghovi jsou úhlavní nepřátelé. Byl to však dokonale vycvičený a zkušený sluha, takže se rychle ovládl a opět se tvářil bezvýrazně.

„Můžete vzbudit paní Whiteovou?" zeptal se Will. Paní Whiteová byla hospodyně. „Musíme připravit slečně Dormanové pokoj. Bude potřebovat nějaký noční úbor a také oblečení na zítřek. A všechno ostatní, aby se cítila pohodlně."

„Ihned to zařídím, pane." Bailey se uklonil směrem ke slečně Dormanové, která mu lehce kývla hlavou.

Ve světle v hale byla bledá a unavená, jako by se měla co chvíli zhroutit. Will ji raději podepřel. „Pojďte do knihovny. Můžete se tam posadit. Měl jsem

Baileyho požádat o nějaké občerstvení. Vypadáte vyčerpaně."

„Děkuji vám," hlesla s přemáháním.

Odvedl ji k pohodlnému křeslu, od svícnu v hale zapálil svíčku a rozsvítil s ní světla v knihovně.

„Mohu požádat Baileyho, aby vám později donesl čaj. Zde mám jen brandy."

„Doušek brandy bych velice přivítala."

Posadila se na samý kraj pohodlného křesla stojícího u krbu, jako kdyby se chtěla vzápětí dát na útěk.

Will zvedl z komody karafu s brandy, nalil dvě sklenky a jednu jí podal.

Trochu se napila. „Neměla bych tady být," řekla.

„Lord a lady Dormanovi vám nedali jinou možnost," opáčil. „Hotel by byl ještě horší. Vyvolal by ještě víc řečí."

„Nenechali nás to vysvětlit." Přitiskla si studenou sklenku na rozpálenou tvář. Mluvila spíš sama k sobě než k němu. „To mají o mně doopravdy tak špatné mínění?"

Will se opět rozzlobil. Ano. Jak si mohli dovolit nechat ji v takovéto situaci? Dopil svou sklenku a oběma jim nalil další brandy.

„Zítra je navštívím. Přiměji je, aby mě vyslechli. Budou mě muset vyslechnout."

Brandy na něj nijak neúčinkovala. Rozhodně neztlumila jeho hněv. Začal neklidně přecházet po knihovně.

Vešla paní Whiteová. Ještě měla na hlavě noční čepec a na sobě župan pevně utažený kolem objemného pasu. Za ní stál Bailey.

„Jsem tady, mylorde," oznámila paní Whiteová. „Pokoj se připravuje. Vše se zařizuje."

Will povolil napjatá ramena. Poprvé za celý večer se mu zdálo, že za něj otěže odpovědnosti převezme někdo jiný.

Hospodyně přistoupila ke slečně Dormanové. „Slečna Dormanová, správně? Já jsem paní Whiteová, hospodyně. Doprovodím vás do vašeho pokoje. Vypadáte, že si potřebujete pěkně odpočinout."

Bůh jí žehnej, pomyslel si Will. O tom, co se stalo, neměla tušení, ale i tak projevila svou účast. Ani ona, ani Bailey nekladli žádné otázky, ačkoli jako věrní sloužící dobře věděli o nepřátelství mezi oběma rodinami. Byli u toho, když jeho otec zemřel rukou jejího otce. Will jim dlužil vysvětlení, ale na to dojde až později.

Paní Whiteová vedla slečnu Dormanovou ke schodům, které bylo přímo naproti dveřím do knihovny. V té chvíli se však na vrcholku schodiště objevila Willova matka.

„Slyšela jsem hlasy," řekla a pak si všimla slečny Dormanové. „Co to má znamenat?"

Anna pohlédla na ženu, která v jejích očích zavinila smrt jejího otce.

Lady Willburghovou zdálky už několikrát viděla. Vždy to byla elegantní dáma, ve svých padesáti letech stále krásná, dokonce i v županu a s nočním čepečkem na hlavě. Jak jí Anna nenáviděla! Zlákala jejího tatínka, aby ji svedl. Kéž by jí tehdy odolal!

„Kdo je ta osoba, paní Whiteová?" zeptala se lady Willburghová. „Proč je v mém domě?"

Willburgh přišel ke dveřím knihovny. „Vysvětlím to, mamá." Pustil se po schodech k matce. „To je slečna Dormanová, která dnes u nás musí přenocovat jako náš host."

„Dormanová!" zvolala lady Willburghová. „Violet Dormanová?"

„Anna," odpověděla Anna.

„Ta *sirota*?" V ženině hlase znělo pohrdání.

Ano, pomyslela si Anna. Osiřelá kvůli tobě.

Slova se znovu ujal Willburgh. „Vysvětlím vám to, mamá. Ale dovolte, aby paní Whiteová doprovodila slečnu do jejího pokoje."

„Ve svém domě žádnou Dormanovou nestrpím!" odsekla lady rozhořčeně.

„Není to jen váš dům, mamá," usadil ji Willburgh klidně.

Anna, která stála u paty schodiště, zvedla zrak a snažila se nedat najevo svou zášť. „Omlouvám se za vyrušení, madam. Věřte mi, že jsem si tuto situaci nevybrala."

„Ani já ne!" vybuchla lady Willburghová. „Tady nemůžete zůstat."

„Může a zůstane." Will vzal matku za paži. „Vraťte se do svého pokoje a já vám to vysvětlím."

Pomalu ji odvedl.

„Pusť mě už konečně, Wille," nařídila mu matka. Její paže se mu zdála překvapivě křehká.

Doprovodil ji zpět do její ložnice a zapálil na krbové římse svíčku.

„Je to *jeho* dcera!" opakovala matka tvrdošíjně. „Jak jsi ji mohl přivést do našeho domu?"

Will se k ní obrátil a přiměl ji, aby si vyslechla celý příběh s únosem slečny Dormanové. Když skončil, oči jí plály hněvem.

„Dormanovi! Působí jedině rozbroje ." Vrhla na něj rozzlobený pohled. „Měl jsi ji ponechat jejímu osudu. Pravděpodobně si přála, aby ten muž…"

„Matko!" přerušil ji Will. „Co bych to byl za člověka, kdybych nezasáhl? A navíc, netušil jsem, kdo to je, dokud jsme nevešli do altánku. A pak začalo pršet."

Sevřela rty.

„Zítra zajdu k Dormanovým," ujistil ji. „Vyjasním to. Už se s tím netrapte."

Urovnal jí pokrývku a pomohl jí posadit se na kraj lože.

„Říkáš, že i ostatní lidé slyšeli jejich obvinění?“ zeptala se a pohrávala si přitom s páskem u županu.

„Obávám se že ano,“ připustil.

Přimhouřila oči. „Takže z toho bude skandál. Další skandál a opět kvůli nim.“

V době souboje všude kolovaly řeči o poměru mladšího Dormana s Willovou matkou a samotný souboj milovníky klepů přímo rozvášnil. Situace se uklidnila až v době, kdy Will dosáhl věku, aby mohl usednout ve sněmovně lordů, a teprve tehdy se jeho matka mohla znovu objevit v Londýně během společenské sezóny.

„Doufám, že můžeme skandál potlačit v samém zárodku. Pokuste se na to nemyslet.“

Vše bude ovšem záležet na spolupráci lorda Dormana.

Nadzvedl pokrývku a matka se pod ní schoulila. „Nezamhouřím ani oko, když vím, že pod mou střechou spí Dormanová.“

Will ji políbil na čelo a zabalil ji, jako to dělávala jeho chůva, když byl hodně malý. Sfoukl svíčku a opustil ložnici, přičemž slyšel, jak si matka pro sebe stěžuje na Dormanovy.

Will chápal, že jen samotný fakt, že k incidentu došlo, matku zcela vyvedl z míry. K tomu stačila jen pouhá zmínka o Dormanových. Kdyby se Dormanovi chovali rozumně, vůbec by se jí o tom nezmínil. Bohužel se rozumně nechovali. Podle rodinné tradice se nikdy nechovali rozumně. Nepřátelství existovalo po generace a začalo kvůli sporu o pozemky, které ležely na hranici panství Willburghových v Buckinghamshiru a sousedily s půdou Dormanových. Pozemky byly teoreticky velice hodnotné, ale kvůli hádkám zůstaly víc než sto let ležet ladem. Před otcovou smrtí